Ч. 250 | Второк 8 (20) падолиста 1894. | Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовоєю пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

В справі Дому служебниць.

Послідні загальні збори Товариства сьв. Ап. Павла зазначили ся так богатим змістом своїх нарад, порушили тілько жизненних справ, що хоч они дотикали майже виключно справ церковних, годить ся і сьвітским людем о них поговорити, тим більше, що у нас справи церковні вяжуть ся тісно з справами народними а справи дотикаючі специяльно нашого духовеньства суть і частиною справ загально народних, позаяк відносять ся до переважної части нашої інтелїґенциї. Не хочемо вже нині а до того ще подрібно розбирати всї ті справи, о котрих знаходимо обширне справоздане в „Душпастири“, але звернемо лиш на важнійші з них увагу а поки що хочемо тут висказати нашу гадку в справі Дому служебниць.

Звістно загально, що ревними і неутомими заходами одного, однісеньского чоловіка Вп. о. Сілецкого із Жужеля увійшла у нас в житє дуже важна для нашого народу інституция Служебниць Пречистої Діви Мариї, котрих новіцият знаходить ся нині в Кристинополи а дві захоронки в Жужели і Самолусківцях. Ми вже давнійше писали про інституцию служебниць і велике єї значінє для ширеня релїґійности і побожности та просьвіти в нашім народі і несеня єму моральної і материяльної помочи. У нас по селах лишають ся малі діти звичайно літом без всякої опіки і догляду а через то не лиш нидіють морально, але дуже часто стають ся і фізичними каліками або бувають причиною страшних огнів. В случаях недуг і пошестий нема кому людем по селах дати поміч. Сему мають зарадити Служебниці. Ціль богоугодна, красна і висока! А однак часть нашої праси не уважала навіть за потрібне звернути увагу на так важну інституцию. Тимчасом люди з народу, з помежи нашого селяньства, видять добре, хто їм бажає спасеня і добра дочасного, та спішать і самі докинути й свою лепту для сего діла. Ото — як ми то вже також доносили — Честні супруги Шеремети в Сільци белскім жертвували для Сестер Служебниць Пр. Д. М. 14 морґів ґрунту враз з будинками господарскими!

Так отже творять ся фондациї для Сестер служебниць а се спонукує до обезпеченя тих фондаций і записаня їх на якогось правного властителя, або иншими словами до забезпеченя Сестрам служебницям екзистенциї по вік віків. На зборах товариства сьв. Ап. Павла порушив сю справу о. В. Козоровский завзиваючи зібраних до наради над забезпеченем екзистенциї Дому Служебниць і подати гадку, яку би найлїпшу норму правну приняти на будуче що-до забезпеченя і інтабуляциї захоронок.

Над сею справою вивязала ся дискусия, в котрій забирало голос богато бесідників, а між ними і Є. Ексц. Впреосв. Митрополит. О скілько то видимо із справозданя в „Душпастири“, сказав о. Цурковский, що найвідповіднійший ґрунт до забезпеченя суть братства Найсв. Евхаристиї, але опісля заявив, що не ставив внесеня, щоби недвижимости СС. Служебниць інтабулювати на братства. О. Білинкевич радив, щоби інтабулювати на капітули, о. крил. Бачиньский предкладав, щоби інтабулювати на церков, доходи з поля має давати церков на Служебниці, а на случай розвязаня захоронок маєток має перейти на церков. О. Дуткевич предкладав, щоби інтабулювати на Товариство сьв. Ап. Павла. Єго внесенє підпер о. Давидяк і радив вибрати анкету, котрій би дати директиву, в якім напрямі она має радити, а іменно; 1) хто єсть правною особою, 2) на кого припало би майно на случай розвязаня товариства. О. митрат Білецкий вказував на трудність обезпеченя і інтабуляциї. О. крил. Бачиньский звернув увагу на то, що інтабуляция на Товариство сьв. Ап. Павла противить ся статутам. Складки, котрі плинуть на руки о. Сілецкого, призначені суть на новіцият; той з часом міг би перейти під заряд Василянок, отже можна би обезпечити на них, а захоронки на поодинокі церкви. Однак фонди треба би розділити: 1) на новіцият; 2) на захоронку в Н....., на захоронку Х, У, З і т.д. Наконець поставив о. Бачиньский таке саме внесенє як о. Давидяк, лиш без додатку о директиві і се внесенє принято.

В дебаті забирав голос — як вже сказано — і Є. Ексц. Впреосв. Митрополит, котрий сказав так: „Коли я збирав складки на воспиталище дівоче, такі самі були перешкоди. Тогди я забезпечив на себе, додавши кодициль, що в разі моєї смерти переходить реальність на воспиталище. Єсть моїм наміром тую реальність заінтабулювати вже тепер на Василиянки, під котрих зарядом єсть воспиталище. Що-до Служебниць, то піднесено тут кілька гадок: 1) щоби інтабулювати на капітули. Забезпеченє достаточне, лиш маніпуляция утяжлива, бо суть трудности що-до управи; що-до братств Найсв. Тайн, то річ також добра, але не зовсім вдоволяє; можуть зайти в брацтві всілякі зміни; так і 3) що-до церквий. Се вправді приступнійше, а й певність така сама, та все-таки се залежить, як тут було піднесено, найбільше від пароха місцевого і від завідуваня скарбо-

---

3)

БЕЗ ВИХОДУ.

З польского. — Т. Любича.

(Дальше).

— Чую се добре — говорив по хвили внутрішної борби — що в справі, котра мене так близько, так дуже обходить, ти один мою долю маєш у своїх руках.... Ти мені кинув в очи зневагу, котра мені кров у жилах бурить, коли єї згадаю.... Коли-б я слухав голосу душі моєї, не було би слів поміж нами.... А таки.... то страшно.... я мушу забути єї на хвилинку, я мушу говорити до тебе, мушу виказати тобі, що ти несправедливо скривдив мене.... Мушу, бо мені о твою гадку про мене, о те, щоб я оправдав ся перед тобою, йде більше, як о саме житє....

Отже послухай мене.... ти ще не знаєш мене, — ти не знаєш нічого про моє житє.... Знаєш єго лише з сеї короткої, безпамятної епохи, котру нині я рад би кровю і слїзми затерти, змазати, знівечити.... Одна похибка, зроблена ще майже в дитячих лїтах, стає отсе мені каменем нагробним на цілій будуччині, — стає впоперек надіям щастя личного і можливій діяльности городяньскій.... Але пригадай собі.... ти мусиш тямити, що тоді, в часах нашої короткої, університетскої знайомости, був я під негідними впливами.... Я був ще дуже молодий і легкодушний.... отже й піддав ся їм без розваги. Перший шал молодечих утїх по вихованю майже монастирскім, яку дістав дома, затуманив мою голову.... Ти знав ту череду, що замотала мене в свої сітки, познакомила з закулїсовими гулятиками і картами; навчила зазнавати розкоший і заразом навчила шукати жерела доходів на них.... І щож мені сказати на мою оборону?! Того факту, знаю, нїчо не оборонить і я не стараю ся.... Я був молодий і легкодушний — от і все....

Страшно!... Я не забуду нїколи тої ночи, коли ви мене зловили на обманьстві, з талією фальшованих карт в руці.... Ви мене відрекли ся.... нїхто з вас від того часу не подав мені руки.... Нині — коли ти для задержаня товарискої форми кінцями пальців доторкнув ся моєї руки — та хвиля, що майже щезла з памяти, прийшла мені знов до голови — і стала мені тяженькою карою....

Голос єго, що раз тихший, силоміць добуваний з грудий, завмирав у глухім шепоті; тремтячими руками стискав поруче фотелю; на смагляве чоло виступив дрібний піт.

— Я думав тоді — говорив він дальше — що того сорому не пережию.... Я не мав відваги глянути людям в очи.... Купив собі спору дозу циян-калї і сим хотів покласти конець свому нужденному житю.... Ог, кошу сю отрую доси в сім перстени на памятку тої хвилї.... Та від самоубийства здержала мене думка про мою матір.... Мати, вдова, мала мене одного на сьвітї, — на думку про неї не стало мені відваги, я хотів жити для неї....

Виїхав зі столиці.... Вернувши до дому, розповів усе матери.... Сьвята женщина! не треба й казати, що натерпіла ся она, що мене більше свого житя любила, она, що на мене всю свою гордість, всю надію покладала!... Ти гордий на свій непорочний рід — і наш не був гірший.... до тої хвилї....

Та чого-ж любов матери не простить?! Она скріпила в мені енерґію духа.

„Поправ чесним житєм похибку своєї молодости, а Бог забуде і люди забудуть!“ Доси чув я ті цїлющі слова, доки не ввійшли менї в кров і житє, доки не стали ся провідною зорею мого житя....

І здавало ся моїй біднїй матери, що Бог поблагословив молитви єї і змаганя мої. Ми перенесли ся за границю. В Бельгії покінчив я науку з відзначенєм на виділї гірничім. І мав я троха щастя до людий; наставникиів старав ся вдоволити як найбільшою совістностию... Нині вже від кількох лїт займаю там визначне і поважане становище.... а мати старенька жиє зі мною.

Сеї зими в Брукселї пізнав я презеса з донькою.... Кляну ся тобі на душу свою, я не знав, що се твоя родина.... Коли-б я був знав, був би їх оминав, що-б на вид їх не пригадувати собі тої страшної хвилї.... Але я не знав.... Стало ся... ми пізнали ся ближше.... Я

ною в братстві. Мій погляд, а радше лиш гадка-зерно кинене тимчасово ось яке. Служебниці суть одним степенем для добра церкви і народу, другим — Василиянки. Чи не можна би злучити ті два степені? Анкета най застановить ся, чи не було би добре забезпечити все на монастир Василиянок, котрі всї доходи з фонду Служебниць віддавали би на Служебниці, під контролею капітул і ординаріятів“.

Ми позволимо собі глянути на сю справу із становища сьвітского, позаяк інституция Служебниць ставить собі за обовязок дбати також і про справи сьвітскі нашого народу. Не знаємо вправді правил, після котрих управляє ся інституция Служебниць Пр. Д. М., але о скілько можемо зрозуміти, єсть се інституция з устроєм монашим але характером більше сьвітским, інституция женьска, нагадуюча нам кругом свого діланя по части славний із своєї діяльности на цілім сьвітї чин Сестер Милосердия. Наші Служебниці могли би з часом розвинути таку саму діяльність, хоч би лиш в мініятурі. Може ми того й не розуміємо, але нам сьвітским людем дивно якось видає ся, що ставлять ся проєкти піддавати майно а тим самим і екзистенцию женьскої інституциї з устроєм хоч би лиш по половині монашим під заряд корпораций мужеских хоч би й церковних та релігійних. З проєктами, щоби обезпечати дім служебниць і охоронки на братствах церковних або товаристві сьв. Ап. Павла, не можна нїяк погодити ся. Против сего промавляє вже то само, що інституция СС. Служебниць повинна стануги інституциєю самостійною і окремою, з висшою цїлию, як цїль братств церковних. Так само годї обезпечувати майно якоїсь інституциї на звичайнім товаристві, котре нинї єсть а завтра може єго не бути. Так само, видить ся нам, єсть не порадно забезпечувати майно на церквах, бо в сїм случаю можна колись, о скілько нам так видить ся, вїйти в колізию з фондом релігійним. По нашій думцї належало би інституциї Служебниць дати о скілько можна найпевнїйшу і найреальнїйшу підставу, а до сего стремить як раз дуже розумна і далеко сягаюча гадка, кинена Є. Ексц. Впреосьв. Митрополитом. Не було би по нашій думцї, нїчого красшого, нїчого лїпшого, як сполучити інституцию Служебниць з Василиянками в тім дусї, як то предкладає Впреосьв. Митрополит. Майно служебниць було би тогди на вїчні часи добре обезпечене і екзистенция служебниць була би тогди забезпечена. Всякі фундациї для Сестер Служебниць і удержуваних ними захоронок приходили би тогди під заряд Василиянок, котрі вже тим самим мусїли би дбати і о то, щоби та повірена їх опіциї інституция не лиш удержувала ся, але й розвивала ся та розростала ся по цїлім краю. Василиянки, удержуючи воспиталище і маючи монастир в столици, могли би Служебницям давати відповідне образоване, котре робило би їх спосібними не лиш удержувати захоронки, але й нести поміч в недугах. Тим способом при помочи Василиянок могла би у нас повстати інституция, котра би бодай в кождім десятім а нехай би й в двайцятім або пятьдесятім селї удержувала захоронки або уділяла помочи в недугах і сповняла дїло Боже й людске. Красну і — як кажемо — далеко сягаючу гадку Є. Ексц. Впреосьв. Митрополита підпираємо для того і припоручаємо еї не лиш анкеті і первістному, основателеви інституциї Служебниць, много заслуженому Вп. о. Сїлецкому, але й всему нашому духовеньству — нехай і оно еї підопре.

Допись.

(Про нову церков в Баличах подорожних повіта жидачівского).

З того села прислав нам один старий чесний господар таку допись:

Пишуть люди з різних сторін до Вашої часописи, чи зле, чи добре; котрий цїкавий, завсїгди скортить перечитати. Отже й я хочу Вам написати, як ми ставили нову церкву. У нас була стара церква деревляна, мала вже з триста лїт і валила ся. Длятого старосто запечатало еї і ми від року 1885 р. стали думати про будову нової церкви. На ріжні пляни і комісиї видали ми з 300 зр. і сперечали ся, чи мурувати церкву, чи будувати. За всч. о. Марчака, нашого пароха, в марцю року 1892 відбула ся комісия по третїй раз і она згодила ся на деревляну церкву. Деревляна мала коштувати 6446 зр., а мурована без склепіня, тілько в пресвитериї зі склепінєм, 8005 зр. Громада захотїла конечно мурованої церкви і пристала на то, щобы з власного маєтку доложити, що треба, аби була мурована. Пристала на то, а тимчасом нїзвідки було взяти гроший. Рік був тяженький, ріка Сьвіча що року засипувала шутром поля, а від р. 1891 залягали податки. Та коли вже рішили, то треба брати ся до роботи.

Походили ми коло справи, пп. Адам і Людвик Ланцутскі з Сїняви приняли ся роботи за 8350 зр., а панї Ам. Симонов дала цеглу в конкуренциї, так ми і взяли ся сего року в маю за муроване церкви. Парафіяни прислабли зі своїми датками, бо в нас сего року був тяжкий передновок, а ту будова почала ся, слота шкодить, а платити робітникам нема чим. Отже в тій бідї помогли нам: всч. о. Рубчак з Сехова, позичивши 200 зр. на три місяці без проценту — за що єму дай Боже здоровля — а самі парафіяни зложили з 300 зр., та ще в одного жида з Дрогобича зазичили ся ми 300 зр. Той жид Йосьо Фрайденгайм великого проценту не взяв, а зробив нам велику вигоду. Так ми за ті гроші і конкуренційні вимурували церкву і на сьв. Михайла дня 20 с. м. вложимо хрести на банї з відповідним торжеством. На колїна будемо падати перед хрестами, що-сьмо дочекали ся посьвячувати церкву так скоро до одного року.

Перегляд політичний.

Після зовсїм автентичної вісти, яку ми нинї одержали з Відня, іменований інспектором для руского язика в буковиньских школах п. Попович, а не Янковский, як того свого часу здогадувало ся „Дїло“. Може „Дїло“ тепер вже переконає ся, що „не беруть нам“, але „дають“!

Руский клюб Ради державної на засїданю дня 16 с. м. ухвалив: 1) Сталим предсїдателем вибрати пос. о. Мандичевского; 2) заступником его — пос. Барвіньского; 3) в справі реформи виборчої заняти становиско, відповідне дїйстним потребам краю: 4) щоби при провізориї буджетовій евентуально забрав слово посол Вахнянин.

В Празї відбули ся вчера під проводом Ріґера збори староческих мужів довіря, котрих явило ся около 200 осіб. Старочехи постановили покинути своє пасивне становище, зорганізувати ся на ново і ставити своїх кандидатів при виборах до сойму. Ухвалено також резолюцию, в котрій Старочехи прилучають ся до головнїйших змагань Молодочехів, але відкидають загальне право голосованя.

З Варни і Атин, а тепер вже і з Льондону наспіла вість, що турецке войско зробило у вірменьскім краю, в місцевости Муш страшенну різню. Тамошні жителї не хотїли платити податків. Губернатор завізвав войско на поміч, а хоч люди зложили опісля податок, велів він войску стріляти до зібраних із 25 сіл людий і богато з них убили. Турецке правительство знов каже, що то були вірменьскі розбишаки, до котрих прилучило ся ще й одно турецке племя.

люблю еї горячо і непорочно і маю, Сташку, пересьвідчене, що не єсьм еї негідний!

Підніс очи, а голос єго, тепер сильнїйший, несказано звучний, перейшовши через всї тони чувств, що мусїли грати єму в грудях підчас сего оповіданя, видертого десь з самої глубини душі, задзвенїв при кінци мужескою силою, певною себе гордостию.

По холоднім спершу і спокійнім лици слухаючого переминали підчас сего оповіданя тїни ріжних вражінь, зморщина на білім чолї поглубила ся і ясний, повний погляд що хвилї пересував ся з лиця Сташка на десенї помосту і навіть голос єго спершу тремтїв, коли промовив:

— Вір менї, Адольфе, що менї дуже жалко давати тобі таку відповідь.... Однак в житю буває іноді потреба, сьвята потреба, хоч страшна — суть права, від котрих годї відступити.... Я у своїм пересьвідченю ставлю честь родини висше, нїж щастє, впрочім і не вірю в щастє, коли оно не основане на чести. Впрочім, коли не хочеш, то я радо уступлю ся з своєю думкою і словом, але піди до вуйка, признай ся єму до всего, повтори се, що говорив ти менї — нехай він рішає!

— Нїколи!... нїколи! радше помру! — Горячим румянцем покрило ся лице Адольфа, а уста єму тремтїли. — Сташку — говорив і ще здержував ся — послухай лиш мене.... Лиш ти один знаєш ту тайку, нинї вже майже забуту... Коли ти не схочеш еї пригадати, то анї твій вуйко, анї она не дізнають ся нїколи — і будуть щасливі, як коли-б сеї злощасної подїї нїколи й не було.

Помиляєш ся — відповів Сташко понуро. — Коли-б я сам лише був сьвідком того, що стало ся, то може бути.... але то пригадай собі, нас було десятьох, кількох з них жиє доси, може памятають.... Хто менї присягне, що не відозвуть ся нїколи, що не кинуть зневаги на рід, доси непорочний, щоби знеславити старця над гробом, котрого я, майже син, обманив, дозволивши кинути сю зневагу.... Нї, нїколи то не може бути!...

При тих словах він встав і з заложеними на грудях руками дивив ся на Адольфа, котрий безсильно підняв ся також, спер ся обома руками о стіл, нахилив ся і, смертельно блїдий, вдивив ся в противника своїми великими, як ніч чорними, прекрасними очима.

— Ти думаєш лиш про него, а она? Чи ти подумав про еї, про еї зломане житє.... Не кажи, що се зарозумілість, але она мене любить.... ти не знаєш, як она мене любить!...

По лици, на котрім знати було розпуку, промайнув промінь радости, а широко отворені очи примхнули ся і стали мрачні.

Се зломило холодну на вид байдужність Сташка; огнистий румянець запашів єму на лици, уста очивидно тремтїли, а голос майже суворий добув ся з грудий:

— Досить.... то ще не причина.... Ти о ню не бій ся, молоді дївчата вміють забувати.

Ті слова і міміка лиця зробили на Адольфа таке враженє, як струя електрична. Тепер він випростував ся гордо і їдка іронія бренїла в тихім шепотї, яким спитав, шукаючи поглядом відвернених очий Сташка.

— Коли найдуть потїшителя.... Правда? Ти мав се на думцї.... Отже то причина твоєї впертости, невмолимий Катоне! Катоном прозивали тебе товариші — і я також вірив, що ти Катон чесноти і засади.... О горе! я замовк, почувши зневагу з твоїх уст, бо певний був, що чоловік честний і доброї віри зможе затерти еї відкликом, а ти з дурної щирости моєї глузуєш собі!... Я покорив ся перед тобою і майже просив, перед тобою відкрив мою душу, перед тобою — облудником.... Дурний я, наївний, як дитина! Нї, нїколи, нїколи не прощу собі того!

Груди єго високо піднимали ся, на гладке чоло виступили дві великі, кровю набіглі жили; буря пристрастий, увільнена з кайдан волї, заняла тепер всю єго душу.

— Засади... ха-ха! вигідний окоп для самолюбства.... І такою будденною вигадкою хотїв ти мене обманити?!.. В імени чести родини віддалити мене, щоби бути наслїдником по менї?!.. Та нї, нїколи того не буде! Коли не буде моя, то й твоя не буде. Не дам тобі еї.... поки одна капля крови пливе в моїх жилах. Не дам тобі еї....

Шал нападав єго. Кроком нерівним, непевним бігав по комнатї, а уривані речення видобували ся зпоза затиснених зубів, як глухий рев зраненого звіра.

Сташко мовчав. З заложеними на грудях руками стояв, як перше, лише сильно стягненї брови прикрили майже зовсїм єго ясні очи

Після найновійших вістий Японці не взяли ще Порт Артур, котрий має бути сильно укріплений і від сторони суші; они лиш обступили сю кріпость і мабуть нині будуть старати ся єї взяти. В Япанї лагодять новий корпус, котрий має вирушити незадовго на поле війни.

Новинки.

Львів дня 19 падолиста.

— **Именованя.** При дирекциї почт у Львові Тадей Пшевлоцкий іменований концептовим практикантом.

— **Краківским князем-епископом** іменований, Ян князь з Козельска Пузина, епископ мемфиский in part. inf., ґенеральний вікарій, кустос архіеп. лат. капітули і епископ-суфраґан львівский.

Відзначеня за певну посьвяти і успішну працю при загальній краєвій виставі у Львові одержали: Президент міста Львова Едмунд Мохнацкий командорский хрест ордера Франц Йосифа, Володислав Лозиньский лицарский хрест ордера Леопольда. Дальше одержали ордер зелїзної корони III. кляси: інжинер ґр. Лубєнский, Юл. Міколяш, Ґец Окоцимский і повномочник дібр ґр. Потоцкого Зіглер. Директор краєвого банку др. Альфред Зґурскій одержав титул правительственного радника. Хрест лицарского ордера Франц Йосифа одержали: інжинер Сковрон, проф. Володимир Шухевич, секретар вистави І. К. Зелиньский, артист-маляр Геримский, Фр. Вчеляк зі Львова і К. Лиципьский з Сянока. Золотий хрест заслуги з короною одержали: огородник міста Львова Регінґ, артистичний слюсар Дашек і інспектор гірництва Бартонец в Серши.

— **Вибори до Ради повітової** тернопільскої відбудуть ся 20 грудня с. р. Громади міскі вибирають 10 членів, з того Тернопіль 9, а Микулинцї 1. Довповняючий вибір одного члена Ради пов. в Тернополи з громад сельских відбуде ся 27 грудня, а двох членів з більших посїлостий 31 грудня.

— **Шлях Станїславів-Воронянка** віддано нинї для прилюдного руху. На просторі Станїславів-Микуличин отворені будуть для руху загального стациї: Братківцї, Тисьменичани, Тарновиця лїсна, Надвірна, Ловва, Делятин, Яремче і Микуличин, а для руху особового і пакункового перестанок Дора, лежачий поміж стациями Делятином і Яремчем. Простір Микулучин-Вороненка зі стациями Тартарів, Ворохта і Вороненка отворений буде для руху особового, котрий тимчасом обмежає ся тілько на недїлї.

— **Троє нараз.** На клініцї полїжничій в Кракові жінка одного сторожа дому при улици Ґродзкій привела на сьвіт троє здорових дітий, а то двох хлопців і дївчину. Досить сеї потїхи.

— **Добрий вірник.** Посесор з Вашковець Іля Пінкас дав Іцкови Таненбавмови 3.300 зр., щоби викупив вексель у філії гал. Банку іпотечного в Чернівцях. Таненбавм взяв гроші і щез, як камфора.

— **О пасовиско.** Село Кропивник новий коло Східницї в дрогобицкім повітї було в половинї мая с. р. місцем великих селяньских розрухів. Як Gaz. Samborska описує, причина забурень була така: Кропивницкі селяни пасли від многих лїт свою худобу за оплатою 80 кр. від штуки на двірских пасовисках, власности родин з Дрогобича Лїнденбавмів і Самуелї. Сего року купило американьске товариство Pergens і Makenthorf від властителїв Кропивника право глядати за нафтою на двірских грунтах і зачало від пасовиска т. зв. „Гута“, копаючи на нїм ями і уставляючи прилади до верченя. Ті роботи дали причину до забурень в цїлій громадї, бо селяни, слухаючи підмов жида Кальмана Френкля з Кропивника нового, кинули ся громадно на уставлені вже прилади до верченя, понищили їх і не позволили вести дальше розпочаті роботи. Не помогли представленя двірскої служби, селяни не хотїли нїяк уступити ся з пасовиска. Навіть візвана телеґрафічно з Підбужа жандармерия не могла наклонити селян, щоби уступили з пасовиска і они стали вже окружати жандармів, та аж коли жандармерия змірила карабіни до найблизше стоячих, розійшла ся товпа домів. Закінченєм тих подій була карна розправа в Самборі дня 5, 6 і 7 падолиста. Перед судом ставало 61 селян з Кропивника нового і два жиди, шинкар Райнґевірц та згаданий вже Френкель, всї обжаловані о публичне насильство. По переведеній розправі узнав трибунал 51 обжалованих винними публичного насильства і засудив їх на арешт від 7 днїв до трех місяців, з виїмкою Кальмана Френкля, котрого яко підбурюючого засуджено на 8 місяців вязницї. Двайцятьох обжалованих увільнено. Против того засуду зголосили оборонцї др. Бриліньский і др. Тавбенфельд жалобу неважности, а прокуратор др. Саганок зголосив відклик задля низького виміру кари.

— **Убийство.** Міґалакій, 25-лїтний син селянина Константина Зізняна з Димки в повітї серетскім, був в р. 1891 взятий до войска до 41 полку піхоти. По дволїтній взірцевій службі увільнили єго з війска сего року в осени на велику потїху старого батька. Однак батьківска радість не тревала довго. Дня 12 с. м. вибрав ся батько до Черновець, а тимчасом дома застрілив єву хтось сина.

— **З Микулинець** пишуть нам: Старанєм тутешної читальнї „Просьвіти“ відправило ся 17 с. м. о 8 год. рано в костелї, а о 10 год. в церві поминальне богослужене за упокій бл. п. Омеляна Огоновского. На парастас до церкви прибув, помимо злої дороги всч. о. Е. Цурковский з Пастасова, котрий в красноріччих словах вияснив зібраним невіджаловану страту, що не тілько товариство Просьвіта і инші, але й цїла Русь понесить. Навів о єго видним становиску і неутомимій дїяльности в сьвітї науковім, загрівлючи при тім зібраних до виповнюваня припятих на себе обовязків. Обом всч. оо. Михайлови Павликови і Евстахію Цурковскому за так сьвітло відправлені богослуженя складає видїл читальнї Просьвіти щиру подяку. — Видїл післав від себе 5 зр., а з дрібних датків 1 зр. на заснуючий ся фонд стипендийний імени Омеляна Огоновского. — *А. Рибачек.*

— **Померли:** Олїмпія з Оттавів Недопадова у Львові дня 18 с. м., проживши 50 лїт. Похорон відбуде ся дня 20 с. м. о год. 4 з дому при ул. Солодовій ч. 4 на кладовище личаківске.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 19 падолиста. Все ще надходять вісти о страшенних спустошенях, які наробило послїдне землетрясенє в полудневій Італії. Найбільше потерпіла провінция Реджіо ді Калябрія. В громадї Сан Прокопіо завалила ся церков а в нїй згинуло 60 людий. Шкода всюди величезна.

Петербург 19 падолиста. Вчера приїхав тут король сербский, а на двірци повитав єго торжественно вел. кн. Володимир. Приїхали також і другі князї заграничні. На нинїшнім похоронї будуть нести домовину цар і великі князї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·43
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6 46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9 21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·36
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історії і фольклору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критичне видане в гарній оправі з пересилкою 5 зр. **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаїчні ч. І. 80 кр. ч. II 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. І. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. II. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. І. II. 1·20 зр. — **Пролісок**, збірник поезий Павла Граба ч. І. 20 кр.— **Словар** рос.-укр. ч. І. Уманця і Спілки, 2·50 зр.— Твори ч. І. Трохима **Зіньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Ставиского: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень**, поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия **Федьковича**“ 20 кр. — **Пани і люди**, повість Левенка 80 кр. Єго-ж **„Солдатский розрух“** 10 кр. Історичну бібліотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові, при ул. Академічній ч. 8.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

і тїнь прямовисну кинули на блїде, як алябастер чоло, тепер ще блїдше, як коли небудь. Адольф станув перед ним розлючений, майже без памяти.

— Ти мовчиш?... що-ж ти менї тепер скажеш?...

— Жду, поки тобі память верне.... Ти мене, Адольфе, не розумієш, і кривдиш мене тяжко.

— Не хули і не грай комедиї! — майже засичав на лагідну відповідь Стацька. — Тепер знаю, що ти єї любиш; знаю, що маєш силу віддалити мене; знаю, що скористаєш з права свого, але знаю також, що і ти не будеш єї мати. Нї! не будеш, доки я жию.... — Піт виступив єму капельками на чоло. — Ту нема виходу — говорив дальше спокійно, на що ще раз спроміг ся — або ти, або я; по тій пригодї для нас обох місця на сьвітї нема, або ти, або я, нехай рішає льос, смерть або житє!...

Здавало ся, що ті слова влагоджували єго лютість і шал. Стояв перед Стацьком, в грудях єму клекотїло, але був майже спокійний, гордо випростований; сильна постанова стерла темний румянець і черти зробила спокійні, мов у статуи. Однак нараз лице єго знов затремтїло судорожно, брови збігли ся в одно темне пасмо, а губи викривив якийсь гіркий, саркастичний усьміх....

— Ти мовчиш, Стацьку.... ти може й тепер уважаєш, що ганьбою для твоєї чести було би дати сатисфакцию чоловікови, котрого назвав ти знеславленим?

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.